

Melissa

Akusticky, ale s bigbítovou DNA

Kytarista Petr Kohoutek se k aktivnímu hraní a skládání dostal oklikou. Následující rozhovor popisuje nejen jeho cestu z pozice „dělníka jiných kapel“ do role tahouna kutnohorské skupiny Melissa, která hraje pozoruhodnou, stylově těžko zařaditelnou hudbu.

TEXT: PETR KORÁL

Dřív, než jsi sám začal hrát, jsi k hudbě přičichl jako technik, řidič a osvětlovač jiných kapel. Kdy to celé začalo a s kým vším a v jakých pozicích jsi spolupracoval?

Asi v pětadvadesátém. Zavolal mi Petr Klér, dnes majitel agentury, že shání bedňáky do skupiny Brix, ve které hrál. Přišel jsem se podívat a už jsem zůstal. Začalo to nakládáním autobusu, pak přišla světla a nakonec jsem i řídil. „Erták“ byl super autobus a mělo ho více kapel. Dnes by takové kapely vlastní autobus neužily, ale tehdy to ještě šlo.

Později přišly i společné akce s Citronem, Hudbou Praha, Kernem, Arakainem, Dogou, Kreysonem, Turbem, Vitacitem, Milanem Schelingerem... Jindy to zase byly různé slavnosti nebo plesy. Okukoval jsem, co a jak kdo dělá.

Co tě přivedlo k tomu, aby ses sám začal učit na kytaru?

Motivací asi bylo, že jsem měl „úchylnou“ potřebu sepsat jakési texty a potřeboval jsem nástroj na jejich doprovod. Nejdřív jsem si ale na kytaru musel vydělat a ušetřit. Pár lekcí mi dali muzikanti z okolí, nějaký čas jsem jezdil

na hodiny, ale z největší části jsem samouk, což je dnes dost handicap.

Měl jsi hned od začátku touhu založit vlastní skupinu a věnovat se autorské tvorbě?

Ano. Je to pro mě vyjadřovací prostředek. Přestal jsem jezdit jako technik a soustředil se na pokus s vlastní kapelou, ale tehdy to ještě nevyšlo.

Už v roce 2004 byla pořízena první nahrávka Ve vlastním světě. Jenže regulérní kapelu, která by byla koncertně aktivní, jsi ještě dlouho neprovozoval. Kdy nastal ten zlom, že se konečně rozjela?

Vrátil jsem se opět k technice a jinak dělal truhlářinu. Snažíš se naučit něco na kytaru, a přitom děláš práci, při které můžeš kdykoliv přijít o prsty. To jsem celý já. (smích) Později jsem jezdil s kamionem a několik let jsem na kytaru nesáhl. Jenže můj šéf měl aparát, světla a stage, a oklikou jsem se tak opět dostal k práci u muziky. Tam jsem se už potkával s lidmi jako Karel Gott, Udo Dirkschneider, Suzi Quatro, Nazareth, Smokie. Časem jsem si bral akustiku na cesty s sebou. Ve tři ráno tak na

parkovišti zněla kytara. Potřeboval jsem cvičit! (smích) Opět jsem skončil, našel si práci za třetinový plat, abych měl čas na muziku, a zkusil jsem to znovu. Od té doby jsem se nezastavil.

Zmiňované první CD bylo v duchu tzv. folk metalu, ale v roce 2015 Melissa vydala ryze akustické promo, a když pomínu dvě skladby na následujícím CD Zpátky na stromy, k té řádně „elektrifikované“ podobě se vlastně už nikdy nevrátila. Jaký to má důvod?

Těch důvodů je několik. Musel jsem skupině přizpůsobit život, práci atd. Od prvního dne proto v Melisse prosazuju to, že nejde o koníček pro volný čas a přístup tomu musí odpovídat, což se každému nechce. Pak samozřejmě platí, že čím víc lidí, tím víc problémů ve všech směrech. Bohužel nás to neživí a všichni musíme samozřejmě mít i civilní zaměstnání, a poskládat to vše bylo těžší a těžší. Nemohu si muzikanty prostě najmout. Potřebuju kolegy a partáky, na které je spolehnout, kteří jsou ochotní tu kapelu budovat. Té práce kolem je spousta. Byli jsme

Foto: Markéta Kolínská

Měl jsem původní záměr dát dohromady sestavu, která spolu bude třicet let a vybuduje si vše od základu. Jiný způsob jsem vlastně jako mladý ani neznal. Pak si toho všichni víc váží.

v situaci, kdy jsme mohli hrát akusticky, anebo nehrát vůbec – a my hrát chtěli.

Tebe už neláká zas pořádně „vytavit“ elektrickou kytaru? Ta rocková a metalová podoba Melisse také slušela a z mého pohledu je škoda, že jste toho v tomto duchu neudělali podstatně víc...

Co na to říct? Mám bigbít pořád rád, píšu občas i pro dva hudební weby a slyším dost výborně hrajících skupin, které ale moc lidí nezná. Tu bigbítovou energii teď vstřebávám z cizích desek. Asi záleží na druhu nápadů, které přijdou. Zatím si myslím, že akustická muzika teď mým textům sluší víc. Ale v nových písničkách je ta bigbítová DNA pořád v pozadí. Pro mě je hudba hlavně o obsahu a emocích. O sdělení. Píseň si sama řekne, jakou má mít podobu. Taky musím respektovat sestavu kapely, to, co bude nebo nebude vyhovovat zpěvačce

Lucce, která má moje texty a vokální melodie, a tak dále. Na jinou kapelu nemám čas a z respektu ke spoluhráčům jsem nějaké jiné příležitosti odmítl. Jsem rád, že se stihnu vyspat.

Zkus v kostce popsat celý dosavadní vývoj Melissy.

Měl jsem původní záměr dát dohromady sestavu, která spolu bude třicet let a vybuduje si vše od základu. Jiný způsob jsem vlastně jako mladý ani neznal. Pak si toho všichni víc váží. Každému to ale za to nestojí a samozřejmě jsou další životní cesty. Třeba Lucka je čtvrtá zpěvačka, čtvrtý hlas, který lze na nahrávkách s logem Melissa slyšet. Doufám, že ji to bude bavit dál. Jsem jediný, kdo je v kapele od začátku dodnes. Nedokážu domlouvat vystoupení a zároveň se bát, jestli někdo nebude chtít jet v tom termínu radši na dovolenou a celé to shodí. Na druhou stranu každý, kdo Melissou

prošel, má podíl na tom, že hrajeme, a v dané chvíli to tak bylo správně.

Já osobně ve vaší hudbě cítím mj. inspiraci středověkou hudbou. Má na vás a speciálně na tebe jako autora nějaký výraznější vliv?

Nikdy jsem historii hudby nestudoval. Ale máš pravdu v tom, že historie obecně je mi bližší než současnost. To historické prostředí, ten svět, mi asi přijde vhodnější, líp se v něm cítím nebo mi možná dává lepší prostor pro to, co chci písničkou říct. Současné texty mi nejdu, a zamilované už vůbec ne. Co bych taky psal, když to pak má zpívat Lucka? (smích)

Některé písničky mají v textu skutečné okolnosti nebo historické detaily, jiné jsou napsány tak, abych vlastně nevykecal, o čem jsou. To nechávám na posluchačích. Pro mě jsou příliš osobní. Vlivy jsou ale v naší muzice různé.

Foto: Lukáš Strnad

S jakým umělcem či umělci cítíš největší stylové spříznění?

Vůbec nevím. Je několik lidí, kteří asi formovali moje hudební vnímání, ale nevím, jestli bys jejich vliv v Melisse našel. Udo Dirkschneider, Ronnie James Dio, Mathias Dieth, King Diamond, pánové Werich a Horníček a třeba Martin Walkyier (bývalý zpěvák britské folk-metalové skupiny Skyclad – pozn. aut.), ale i jiní. Hudební škatulky moc neřeším, pokud hraješ vlastníma rukama. Taky musím kapele její tvorbu věřit, jinak ji nejsem schopen poslouchat.

Neustále si vše vydáváte vlastním nákladem. Co vás k tomu vede?

Realita. Pokud by měl někdo zájem vydat nám třeba LP a dostat alba do

distribuce, budeme jedině rádi. Stačí říct, co pro to mám udělat. Já zatím narážel buď na nezáměr předem, nebo třeba neznám správné lidi, anebo jsme zkrátka pro jiné publikum, nevím. Máme, řekl bych, velmi pozitivní odezvu, pořadatelé jsou spokojeni, ale jsme pořád malá kapela. Pokud by si nás chtěl nějaký vydavatel poslechnout a stejně tak pokud by byla možná spolupráce s nějakým managementem, rád si o tom promluvíme. Jinak si půjdeme dál vlastní cestou. Aspoň se něco naučíme.

Na akcích jakého typu vystupujete a kde se cítíte nejlíp?

Nejsme vybíraví. Hráli jsme v kulturáku, na lodi, na hradě, v divadle, na zámku i na louce mezi menhiry, v gotickém sále

i na velkém pódiu s LED obrazovkami za zády. Historické akce a rekonstrukce bitev jsou taky v našem programu a opět jsme součástí i divadelního představení. Je to různé.

Co považuješ za největší koncertní úspěchy Melissy? Třeba předskakování na zdejších akustických vystoupeních bývalého zpěváka Iron Maiden Blaze Bayleyho?

Doufám, že ještě nějaký úspěch přijde. (smích) Ale ano, každá taková štace je fajn. Bylo by hezké, kdyby se to podařilo zase někdy zopakovat. Párkrát za rok jsem v kontaktu s ním nebo s jeho manažerem. Na rozdíl od spousty místních mi odepíšu prakticky vždy. Jinak mě těší, že se naše muzika už občas ozývá v rádiích, že se daří dělat rozhovory v nich nebo třeba i tento s tebou. Snad to tedy neděláme úplně blbě.

Složil jsi a nahrál také instrumentální album pro hudební banku. Přibliž nezasevěným, co to obnáší a jak se muzikant k téhle práci dostane.

Šlo trochu o náhodu a bylo to několik etap bez jakékoliv jistoty. Potkal jsem se se slečnou z televize a zeptal

Nylon Maiden, foto: Zdeněk Hejduk

Bývalý zpěvák z Iron Maiden Blaze Bayley a Petr Kohoutek, foto: Zdeněk Hejduk

se, jakým způsobem bych tam mohl někoho oslovit kvůli naší muzice. Kontakt, který mi dala, ale vedl ke společnosti Fontana Music Publishing. Poslal jsem vzorek na ukázkou a dostal odpověď, že máme zkusit udělat celé album. Požádal jsem o rok času a po roce jsme odevzdali s kolegyní hotové album a čekali na reakci. Ta nakonec byla moc milá, za což jsem vděčný, a bylo nám řečeno, že se album pro potřeby tohoto katalogu vydá. Třeba bude následovat nějaká další odezva. Když bude možnost, nápady a zájem, rád bych časem třeba udělal druhé. Uvidíme. Vyplnili jsme tím prostor mezi posledním albem Folk a novým EP.

Jak bude to EP tentokrát pojato?

Bude se jmenovat Cui bono a bude obsahovat pět skladeb. Tři nové, jednu instrumentálku a pak Tančím se stínem, což je starší, trochu éterická věc, která poprvé vyjde v Lucčině podání. Jak už jsem zmiňoval, ve všech skladbách jsem se snažil uchovat tu bigbítovou DNA, kterou v nich aspoň já cítím.

Jaký je tvůj dosud nesplněný hudební sen? A jak vypadají plány Melissy pro nejbližší měsíce?

Mým snem je, aby Melissa byla jednoho dne způsobem života. To by bylo moc fajn, ale možná na to jeden život

Super je, když přijde reakce od lidí, že se jim naše písnička líbí, že je koncert potěšil, takže oslovit větší publikum by bylo taky hezké.

nestačí... Super je, když přijde reakce od lidí, že se jim naše písnička líbí, že je koncert potěšil, takže oslovit větší publikum by bylo taky hezké. A plány? Dotáhnout to nové EP, písničky dostat mezi lidi a hlavně najít novou houslistku či houslistu nebo nějakou vhodnou náhradu. Ta současná nám uprostřed studiových prací a hodinu před koncertem oznámila odchod ke konci roku 2023. Musíme najít parťáčka nebo kolegu, někoho, kdo bude ochoten s námi Melissu dál budovat. Je to holt boj. Muziku v zásobě ještě máme a byla by škoda ji nehrát. ☑